

ved vort første Fællesstyrelsesmøde efter Fredericiamødet drøftedes Spørgsmaalet atter, og ved dette Møde vedtog Fællesstyrelsens Flertal at ville udpege Kandidater; jeg var der i Mindretallet, men lovlydig bøjede jeg mig for Flertallets Beslutning og var selv som Formand for Landsthingskredsen her med til at føre Arbejdet ud i Livet. Ja, som Valgmand i Roskilde maatte jeg sige god for D. K.s Optræden, skønt den var mig imod.

Men nogen Fællesmødebeflutning foreligger ikke ang. dette Spørgsmaal, og det var vel bl. a. ogsaa af den Grund, at saamange af vore Medlemmer — ikke mindst bl. de kvindelige Valgmænd — rasede mod denne Beslutning.

Fru Lemche og jeg sad i 1914 sammen i et Udvalg, der skulde udarbejde Forslag til Distriktslovene; vort Forslag blev modarbejdet af 2 af Udvalgets Medlemmer, Damerne Petrine Jensen og Anna Redder, bl. a. staar der i deres Indstilling:

„Vi er ogsaa af andre Grunde imod at gaa til en Lovændring under de nuværende Forhold.

Der er Udsigt til, at vi Kvinder snart faar politisk Valgret, og saasnart dette sker, vil det af praktisk politiske Grunde blive nødvendigt at bygge vor Organisation paa Folke-thingvalgkredsens Rammer — og saa skal vi alligevel have de nugældende Love lavet om.“

Dertil svarer Fru Lemche paa Fællesstyrelsens Vegne i en Skrivelse til Kredsen:

„Fællesstyrelsen advarer paa det mest indtrængende mod at komme ind paa den Tankegang, at en ikke-partipolitisk Forening som D. K. af „praktisk politiske Grunde“ skulde opløse sine ca. 45 Aar gamle Rammer, som er byggede udelukkende paa et rent kvindesagligt Grundlag, idet det er vor faste Overbevisning, at netop efter Opnaaelsen af politiske Rettigheder vil vor nuværende Form for Sammenlutning styrke os — og langt fra svække os — i vort politisk-oplysende Arbejde.

Ofte Fru Lemche drog paa Fællesmødet stærkt tilfjeldt mod de to Damer Indstilling, der vilde bringe D. K. ind i det praktisk politiske Arbejde — og jeg delte ubetinget denne hendes Opfattelse og Fællesmødet gav os sin Tilslutning — og Distrikternes Rammer blev lagt ganske uden Hensyn til de kommende politiske Rammer. Dette Flag har jeg ikke siden da strøget.

Nu kan det jo være, at Fru Lemche ogsaa vil tillægge mig en forkert Mening, jeg haaber det ikke, thi jeg ved mig saa ganske fri, men saalænge jeg staar i D. K.s Arbejde, maa jeg forbeholde mig min Ret til ogsaa at sige min Mening.

Aldrig har jeg kunnet forstaa, at man ikke kan være uenige om en Fremgangsmaade og være lige gode Venner for det, naar man dog er saa absolut enige om det fælles Maal. Fru Lemche har altid til det yderste holdt paa sin Ret til frit at tale, frit at skrive; men der maa være Frihed for Løkke, som for Thor — om Samarbejdet skal blive holdbart.

Det var mig og mange med mig en overordentlig stor Glæde ved Sorø-mødet (det sjællandske Distriktsmøde) atter at se Fru Lemche træde ind i aktivt Arbejde indenfor D. K., et Arbejde, hvortil jeg tror, Fru L. føler sig knyttet til med Liv og Sjæl, og hvortil ikke mindst Fællesstyrelsens Medlemmer vilde hilse hende velkommen tilbage — aldrig har vi jo ønsket, at hun skulde forlade det — men nu er vel altsaa dette Samarbejde brudt.

Maatte det gaa op for Fru Lemche, at den Ondskab og Mistillid, hun synes at føle svirre i Luften om sig fra D. K.s Side, ikke eksisterer; der er jo ingen, der i denne Diskussion har sagt eller ment, at Fru L. bevidst vilde føre Partipolitik ind i D. K.; men naar nu vi andre mener — som Redaktøren — at om vi fulgte den af Fru L. anviste Vej, da førte vi Partipolitik ind i D. K., da maa ogsaa vi, der har en anden Mening, tage Afstand fra, at der — om vi nu alligevel følger vore egne Veje, da paaduttes os, at vi vil føre Partipolitik ind i D. K.

Der kan strides om Ordene — om Tønen — har været den rette; der synes jeg, Fru L. maa huske paa, at hun altid hævdede Redaktionens Ret til at skrive, som den nu skrev, som dens Tone nu var — den samme Ret maa jo saa ogsaa den nuværende Redaktion tilkendes.

Jeg har haft mange af mine bedste Timer i Samarbejde med Fru Lemche, og ærlig ønsker jeg dette Samarbejde optaget igen, og jeg haaber bestandig paa, at vi alle maa mødes i Arbejdet. Men inden da maa Sindene muligt nok falde mere til Ro, og Mistænksomheden falde bort. Gid dette snart maa ske.

Elisa Petersen.

Mathilda Wrede.

Mathilda Wrede har været i København, hun var paa Vej hjem til Finland efter at have deltaget i en kristelig Fredskongres i Holland.

I Bladene er der blevet skrevet om hende af Mennesker, der har haft Lejlighed til at træffe hende i de faa Dage, hun var her, og ud af alle Udtalelser læser man Betagelse over Mødet med denne sjældne Kvinde, denne underlig dragende Personlighed, hvis Ydre er præget af hendes Sinds Adel, hendes Kristendom og hendes Sjæls Styrke.

„Finlands Helgen“ kaldte Fru Eva Moltesen Mathilda W., da hun for nogle Aar siden skrev en Artikel om sin store Landsmandinde, og saa fortsætter hun, saa det kan lyde som en Modsætning i ethvert Tilfælde til de Begreber, vi plejer at forene med Helgennavnet:

„Hun har intet af Barmhjertigheds-søstrenes blide Ynde i sin Optræden, intet af Asketens forsagende Skær over sit Væsen, intet af Helgenens Glorie om sin Isse. Hun er frisk og frejdig, finder paa tusinde Udveje, fortæller under munter Latter om sine Myndlinges Særheder, er humoristisk og morsom; der er ingen mere asketisk end hun, men det er ikke af Fromhed eller for sin egen Sjæls Frelse, det er kun for at spare saa meget som muligt til alle dem, som rundt om i Fængslerne har Bud efter hende.“

Sagen er vel den, at det aandelige Stadie, som mangan Helgen har kæmpet sig frem til, det har saa at sige været naturligt Leje for Mathilde Wredes Væsen.

Hun var kun atten Aar, da hun, den fødte Friherreinde, Datter af den første Guvernør i Vasa Len, første